

Sygn. akt II K 1112/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 lipca 2017 r.

Sąd Rejonowy w (...) - II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Piotr Gensikowski

Protokolant: Wioletta Fabińska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w (...) M. G.

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 6 marca 2017 r., 9 maja 2017 r., 6 czerwca 2017 r., 20 lipca 2017 r.

K. K.

syna E. i K. z d. A., urodzonego (...) w G., zam. (...)-(...) S(...), obywatelstwa polskiego, o wykształceniu zawodowym, PESEL (...), karanego

oskarżonego o to, że

w dniu 22 lipca 2016 r. w miejscowości S., woj. (...) - (...), prowadził w ruchu lądowym po drodze publicznej pojazd mechaniczny tj. samochód osobowy marki V. (...) nr rej. (...)

(...) będąc w stanie nietrzeźwości o stężeniu 2,69 promila alkoholu w wydychanym powietrzu w badaniu godzinie 22:16 i kolejno 2,95 promila o godz. 22:18 oraz 2,72 promila o godz. 22:32, przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się będąc wcześniej prawomocnie skazanym za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości wyrokiem Sądu Rejonowego w (...) z dnia 29 grudnia 2014 r., sygn.. (...), a ponadto zarzucanego mu czynu dopuścił się w okresie obowiązywania zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych, orzeczonego w związku ze skazaniem za przestępstwo z art. 178a §1 kk **tj. o czyn z art. 178a§4 kk**

ORZĘKA:

1. Oskarżonego **K. K.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, tj. występku z art. 178 a § 1 i 4 kk i za to na podstawie art. 178 a § 4 kk oraz art. 37 a kk i art. 33 § 1 i 3 kk wymierza mu karę 100 (stu) stawek dziennych grzywny przyjmując wysokość jednej z nich za równoważną kwocie 15 (piętnastu) złotych
2. Na podstawie art. 42 § 3 kk orzeka wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych dożywotnio,
3. Na podstawie art. 43a § 2 kk orzeka wobec oskarżonego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym i Pomocy Postpenitencjarnej świadczenie pieniężne w kwocie 10.000 (dziesięć tysięcy) złotych.
4. Zwalnia oskarżonego od obowiązku uiszczenia opłaty, zwalnia oskarżonego od obowiązku uiszczenia wydatków postępowania obciążając nimi Skarb Państwa

UZASADNIENIE

(pisemne uzasadnienie wyroku zgodnie z art. 424 § 3 k.p.k. zostało ograniczone tylko co do rozstrzygnięcia o karze i innych rozstrzygnięć zawartych w wyroku)

Przestępstwo przewidziane w art. 178a § 4 k.k. zagrożone jest karą pozbawienia wolności od 3 miesięcy do lat pięciu. Z uwagi na to zagrożenie ustawowe możliwe jest na podstawie art. 37a k.k. wymierzenie oskarżonemu kary grzywny albo kary ograniczenia wolności do lat 2. Rozważając w tych granicach wymiar kary wobec oskarżonego **K. K.** Sąd miał na względzie następujące okoliczności. W ramach dyrektywy odwołującej się do stopnia społecznej szkodliwości Sąd na niekorzyść oskarżonego miał na uwadze stężenie alkoholu w organizmie oskarżonego, z którym poruszał się w czasie popełnienia przestępstwa, które ponad 4-krotnie przekraczało normy dopuszczalne w prawie karnym. W ramach analizowanej dyrektywy wymiaru kary na korzyść oskarżonego przemawiał natomiast stosunkowo krótki odcinek drogi (około 500 metrów), który oskarżony pokonał w dniu zdarzenia prowadząc auto w stanie nietrzeźwości. Z punktu widzenia dyrektywy proporcjonalności wymiaru kary do stopnia winy na niekorzyść oskarżonego przemawiała okoliczność, że chcąc pokonać stosunkowo niewielką odległość na swoje pole zdecydował się na prowadzenie auta w stanie nietrzeźwości, mimo że mógł ten odcinek drogi pokonać pieszo. W ramach tej dyrektywy sąd na korzyść oskarżonego potraktował jego uzależnienie od alkoholu (k. 70-73), która nie wpływała na jego poczytalność w czasie czynu, ale należało je potraktować jako okoliczność łagodzącą w ramach wymiaru kary. Z kolei z punktu widzenia dyrektywy prewencji indywidualnej na niekorzyść oskarżonego bez wątpienia przemawiała jego uprzednia dwukrotna karalność za podobne przestępstwa, a także za przestępstwa z art. 244 k.k. W świetle powyższych okoliczności branych pod uwagę przy wymiarze kary Sąd uznał, że wystarczającym dla zapobieżenia popełnienia przez oskarżonego kolejnego występku jest wymierzenie mu, na podstawie art. 37a k.k., kary 100 stawek dziennych grzywny po 15 złotych każda ze stawek. Zdaniem Sądu kara wymierzona oskarżonemu stanowi zadośćuczynienie dyrektyw przewidzianych w art. 53 § 1 k.k. Przede wszystkim jest ona, z uwagi na jej rodzaj, odpowiednia do stopnia społecznej szkodliwości popełnionego przez oskarżonego czynu przestępnego, który nie był bardzo znaczny. Zdaniem Sądu kara ta nie przekracza stopnia winy oskarżonego, a jej wysokość odpowiada dyrektywie prewencji indywidualnej i związanej z nią kilkukrotną uprzednią karalnością oskarżonego. Wymierzona kara nie pomija również względów związanych z potrzebą realizacji prewencji generalnej. W ocenie Sądu stanowi ona wszakże sygnał dla środowiska oskarżonego, że popełnienie wymienionego przypisanego mu czynu nie jest bezkarne, lecz związane z określoną dolegliwością. Ustalając wysokość jednej stawki kary grzywny sąd miał na uwadze miesięczne dochody oskarżonego w wysokości 1.000 złotych (k. 86). Z tych względów orzeczono jak w punkcie 1-szym wyroku.

O zakazie prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych orzeczono dożywotnio na podstawie art. 42 § 3 k.k. jak w punkcie 2-gim wyroku, gdyż z uwagi na przypisanie oskarżonemu występku z art. 178a § 4 k.k. było to obligatoryjne. Przepis art. 42 § 3 k.k. w odróżnieniu od przepisu art. 42 § 2 k.k. odnosi się tylko do zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych, uniemożliwiając orzeczenie tego środka do pojazdów mechanicznych określonego rodzaju. Sąd tym samym nie dopatrył się w tej sprawie podstaw do tego, aby orzec wobec oskarżonego na podstawie art. 42 § 2 k.k. zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych określonego rodzaju na okres od 3 do 15 lat. W szczególności stężenie alkoholu w organizmie oskarżonego w czasie popełnienia czynu w połączeniu z brakiem szczególnych przyczyn, z powodu których oskarżony popełnił przypisany mu czyn zabroniony, poruszając się w stanie nietrzeźwości autem sprzeciwiały się zastosowaniu wobec oskarżonego podstawy normatywnej zakazu przewidzianej w art. 42 § 2 k.k.

O świadczeniu pieniężnym orzeczono na podstawie art. 43a § 2 k.k. jak w punkcie 3-cim wyroku, gdyż z uwagi na przypisanie oskarżonemu występku z art. 178a § 4 k.k. było to obligatoryjne w kwocie 10.000 złotych.

Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. oraz art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (t.j. z 1983 r. Dz. U. Nr 49, poz. 223 ze zm.) w zw. z art. 624 § 1 k.p.k. Sąd w punkcie 4-tym wyroku zwolnił oskarżonego w całości od obowiązku uiszczenia opłaty, zwolnił także go od obowiązku uiszczenia wydatków postępowania w części go obciążającej, którymi obciążył Skarb Państwa. Podejmując takie rozstrzygnięcie Sąd miał na względzie okoliczność, że obecnie oskarżony ma na utrzymaniu czwórkę dzieci.